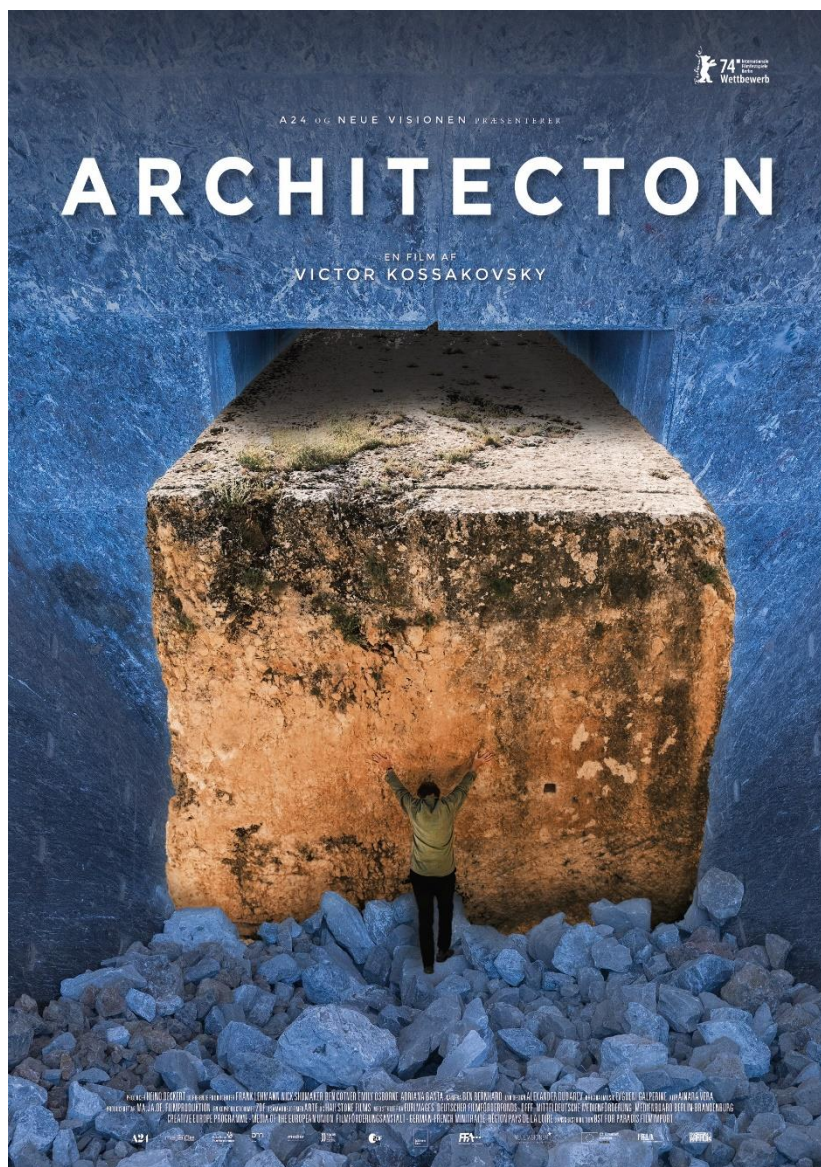

Øst for Paradis præsenterer

ARCHITECTON

En film af Victor Kossakovsky

Premiere d. 7. november 2024

Pressevisning d. 30. oktober kl. 9:30 i Grand Teatret

Kontakt: Ditte Daugbjerg Christensen – ddc@paradisbio.dk

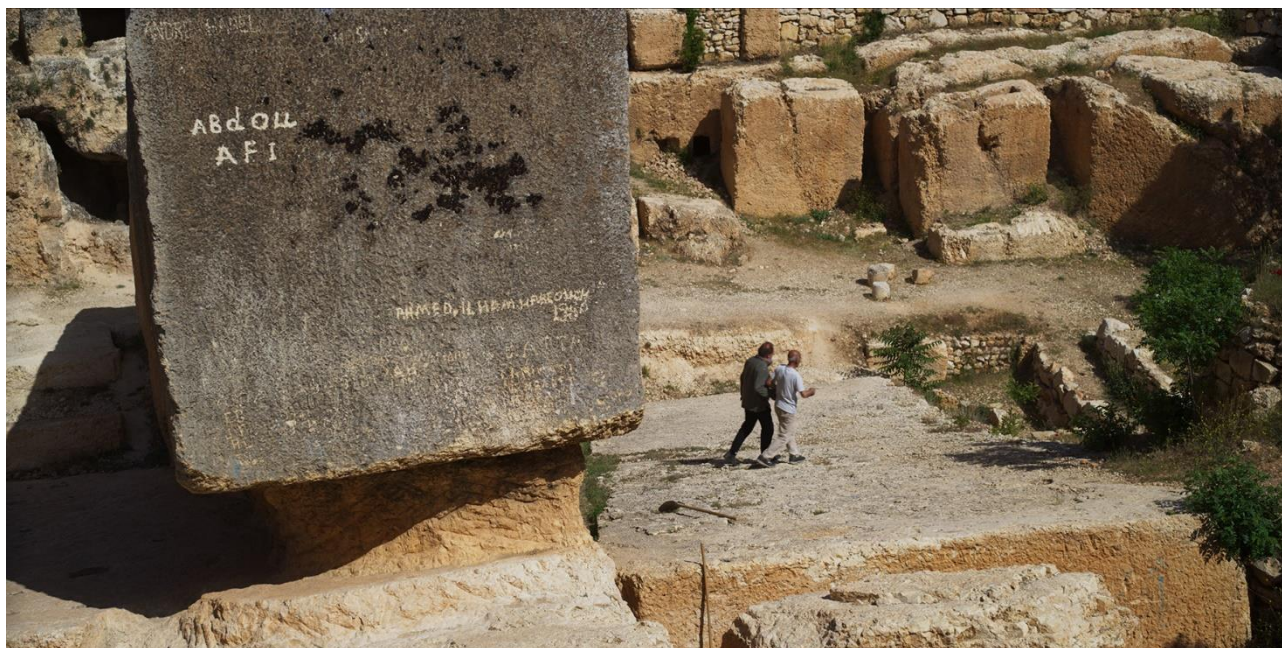
Trailer og EPK klip: <https://paradis.digitalepk.dk>

Brugernavn: presse - password: film

Find materialer på <http://distribution.paradisbio.dk/film.asp?id=359>

**EN EKSTRAORDINÆR REJSE GENNEM DET MATERIALE, DER UDGØR VORES HABITAT:
BETON, OG DETS FORFADER, STEN.**

Victor Kossakovsky stiller et fundamentalt spørgsmål:
Hvordan skal vi bebo morgendagens verden?

SYNOPSIS//

Fra filmskaberens Victor Kossakovsky (GUNDA, AQUARELA) kommer en episk, intim og poetisk meditation over arkitektur, og hvordan design og konstruktion af bygninger fra den fjerne fortid afslører vores ødelæggelse — og tilbyder håb om overlevelse og en vej fremad.

Med udgangspunkt i et landskabsprojekt af den italienske arkitekt Michele De Lucchi bruger Kossakovsky cirklen til at reflektere over civilisationernes opståen og fald og fanger betagende billeder fra tempelruinerne af Baalbek i Libanon, der dateres til år 60 e.Kr., til den nylige ødelæggelse af byer i Tyrkiet efter et jordskælv med en styrke på 7,8 i begyndelsen af 2023.

Klipper og sten forbinder de forskellige samfund, fra spøgelsesagtige monolitter, der sidder fast i jorden til tragiske dynger af betonbrokker, der venter på at blive fjernet og genbrugt på ny. Gennem Kossakovskys nysgerrige linse undersøges menneskehedens storhed og dårskab og vores skrøbelige forhold til naturen, hvilket rejser det presserende spørgsmål: Hvordan bygger vi, og hvordan kan vi bygge bedre, før det er for sent?

INSTRUKTØRENS BIOGRAFI//

Victor Kossakovsky begyndte sin karriere i filmbranchen på Leningrad (Sankt Petersborg) Dokumentarstudie som assistentfotograf, assisterende instruktør og klipper i 1978. Han dimitterede fra Higher Courses of Film Writers and Directors i Moskva i 1988. Hans første spillefilm, *Belovy (The Belovs)*, vandt både VPRO Joris Ivens-prisen og Publikumsprisen ved IDFA 1993. Senere lavede han filmene: *Wednesday 19.07.1961* (samarbejde mellem Tyskland, Frankrig, UK, Japan, Rusland) 1997, *Pavel and Lyalya* (Rusland) 1998, *I loved you...* (samarbejde mellem Tyskland, UK, Rusland) 2000, *Tishe!* (Rusland 2002), *Vivan Las Antipodas!* (samarbejde mellem Tyskland, Holland, Argentina, Chile) 2011, *Demonstration* (Spanien) 2013, *Aquarela* (samarbejde mellem Tyskland, UK, USA) 2018, *Gunda* (samarbejde mellem Norge, USA) 2020, *Architecton* (samarbejde mellem Tyskland, Frankrig, UK, USA) 2024.

Kossakovskys film har vundet over 100 internationale priser og er blevet vist på adskillige festivaler verden over, herunder Berlin IFF, Venedig IFF, Sundance IFF. *Tishe!*, *Vivan Las Antipodas!* og *Gunda* blev nomineret til bedste dokumentar af European Film Academy. *Aquarela* og *Gunda* blev shortlistet til Oscar® for bedste dokumentar.

2020 *Gunda* (*Gunda*)

2018 *Aquarela* (*Aquarela*)

2014 *Demonstration* (*Demonstration*)

2011 ¡*Vivan las antipodas!* (¡*Vivan las antipodas!*)

2005 *Svyato* (*Svyato*)

2003 *Tishe!* (*Tishe!*)

2001 *I loved you...* (*Ya vas lubil*)

1999 *Pavel and Lyalya* (*Pavel i Lyalya*)

1997 *Wednesday 19.07.1961* (*Sreda*)

1993 *The Belovs* (*Belovy*)

EN SAMTALE MED FILMSKABER VICTOR KOSSAKOVSKY//

Er Architecton et ledsagerstykke til din dokumentar fra 2018, Aquarela, om vores planets vand?

Victor Kossakovsky: Jeg er meget taknemmelig for, at A24 hjalp mig med at lave Architecton og fuldføre min "A"-trilogi, som jeg startede med producer Heino Deckert og hans firma Ma.ja.de. med dokumentaren Vivan las Antipodas! i 2011, derefter Aquarela i 2018 og nu Architecton. Disse tre film ændrede min måde at se verden på og tænke over vores plads i den.

Efter min mening er der en afgørende fejl på første side i Bibelen. På seks dage skabte Gud mørke og lys, derefter jord, vand, planter og dyr, og til sidst skabte han mennesket til at herske over det hele. Jeg fandt dette absurd! Hvorfor skulle mennesket have lov til at herske over andre skabningers liv? Hvorfor er mit liv mere værdifuldt end noget andet liv på planeten?

Menneskets ubetydelighed er et stort tema i dit arbejde, herunder i Architecton. Hvor kommer det fra?

Før i Vivan las Antipodas! blev jeg påvirket af Dostojevskijs tanker om menneskeheden og dens plads i universet. Men mens jeg lavede "A"-trilogien, Antipodas, Aquarela og nu Architecton — da jeg filmede en hval, en kondor, en sommerfugl — måtte jeg spørge mig selv, om dette var den rigtige måde at tænke på.

Det er sandt, at menneskelivet er vigtigt, og det er også sandt, at humanismen har spillet en positiv rolle i vores historie. Fantastisk! Hvad kunne være vores næste skridt? Tolstoj sagde i slutningen af sit liv, at det næste skridt for menneskeheden burde være at acceptere, at vi ikke er det eneste liv, der eksisterer. Hvis vi ikke anerkender det, vil vi blive fanget i den samme cyklus af krig og fred.

Titlen Architecton kommer faktisk fra Krig og Fred.

Ja og nej. Da jeg begyndte at tænke på at lave en film om moderne arkitektur, fandt jeg ud af, at mange fremtrædende arkitekter fandt deres inspiration i arkitektoniske skulpturer af den avantgardistiske kunstner og teoretiker Kazimir Malevich, som han kaldte "Architectons". Det er sandt, at ordet også kommer fra Tolstoj, men da jeg læste Krig og Fred for 40 år siden, lagde jeg ikke mærke til det og glemte, at det var der.

Jeg skrev et manuskript med titlen Architecton, og jeg delte manuskriptet med nogle få kolleger og indså, at folk ikke kendte ordet. De udtrykte tvivl om titlen og endda om ideen til filmen. Jeg blev forvirret. Så kom Covid-pandemien — tid til at læse store bøger — og jeg læste Krig og Fred igen.

I slutningen af denne bog nævner hovedpersonen ikke ordet Gud. I stedet beder han: "Store Architecton af naturen, hjælp mig venligst med at komme ud af denne labyrint af løgne." Så, Leo Tolstoj blinkede

ligesom til mig og sagde: "Architecton er en god idé, Victor, du er på rette vej, kæmp for det!" Det er interessant, at de fleste oversættelser af Krig og Fred fejlagtigt bruger ordet "arkitekt" i stedet for Architecton. Du kan spore det tilbage til den gamle græske filosofi — det betyder arkitekternes arkitekt, den der står over alle andre. Grækerne brugte udtrykket til at antyde universets arkitekt.

Hvordan tog denne Architecton form over tid?

Pandemien og den russiske invasion af Ukraine ændrede min idé radikalt. I sådanne øjeblikke spørger man sig selv: "Er det virkelig vigtigt, det jeg laver lige nu?" For mig var det klart: Jeg var ikke i stand til at lave en film simpelthen om moderne arkitektur. Men samtidig var jeg nødt til at færdiggøre filmen, som var startet længe før invasionen.

Billeder af ødelæggelse af byer hjemsøger Architecton. Hvordan påvirkede krigen din tænkning?

Jeg filmede disse ukrainske byer, der blev ødelagt af russiske missiler, herunder civile og beboelsesbygninger. Disse ruiner taler mere tydeligt end noget dokument. De viser, hvad der skete der, og hvorfra missilerne blev affyret.

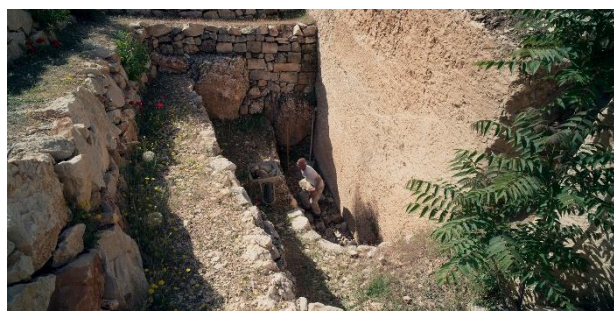
Vi begyndte at filme gamle ruiner. Vi er ikke den første civilisation. De tidligere mennesker troede sandsynligvis, at de ville være her for evigt, ligesom vi tænker og opfører os nu. Men de forsvandt. Måske på grund af en krig, en pandemi, en oversvømmelse, en asteroide eller en anden kosmisk begivenhed... Mennesker fører rutinemæssigt krig mod hinanden, finder fjender, mens byer rejser sig og falder. Men der er en anden krig, der sker lige nu: en krig mellem mennesker og natur, noget der ikke bør overses.

Billederne i filmen viser også følgerne af sidste års jordskælv i Tyrkiet.

Arkitektur er en måde at se ting på, som vi ikke ønsker at se — det er som en optegnelse over, hvad der er sket i fortiden, men også over, hvad der sker lige nu. I Tyrkiet filmede vi i to områder, meget tæt på hinanden. I jordskælvszonen, hvor alt, der er lavet af beton, blev ødelagt, mens 4.000 år gamle bygninger lavet af sten forblev intakte. Civilisationer blev mindre holdbare, da vi begyndte at bygge med metal og cement.

Når du rejser til Mellemøsten i filmen, ser vi, at dette ikke var tilfældet i antikken.

De fleste arkitekturbøger antager, at buer blev opfundet af romerne. Men i Architecton kan du se flere buer, der blev lavet meget tidligere. De to megalitter, vi filmede i Baalbek-bruddet i det moderne Libanon, vejer 1000 tons og 1670 tons. Vi kan ikke løfte dem i dag, selv med vores moderne kraner. På en eller anden måde var disse mennesker i stand til at skære disse enorme sten og opføre store buer og søjler. Vi har ingen idé om, hvordan de gjorde det, ligesom vi ikke ved, hvordan pyramiderne blev bygget.

Architecton undersøger også tid og historie og hvad arkitektur kan fortælle os om perioder med byggeri og ødelæggelse.

Vi må anerkende andre civilisationer før vores egen — vi ved, at der var mindst seks, og nogle forskere vil fortælle dig, at der var tredive før den vestlige civilisation. Disse civilisationer faldt. Da vi filmede i Tyrkiet, fandt vi ruiner af omkring 700 gamle amfiteatre, hver med 5.000-20.000 sæder, udelukkende lavet af sten. Dette var teatre i offentlige rum, ikke tæt på militære fæstninger, hvilket betyder, at de eksisterede i en fredelig periode i historien. Forestil dig 700 teatre i ét land! Findes det nu om dage?

Hvordan gik du ellers til værks med at researche til dette projekt?

Jeg kunne ikke rejse under pandemien, så jeg begyndte at tale med så mange arkitekter som muligt — omkring 20 i alt. Jeg vil ikke nævne dem, men de er blandt de mest berømte arkitekter i vores tid. Jeg kontaktede dem med to spørgsmål — hvorfor blev du arkitekt? Og hvad burde være det dominerende fokus i den moderne by? I den vestlige civilisation, især i Europa, var der engang et simpelt princip for at bygge byer: man byggede omkring en katedral i centrum, en praksis der også var almindelig i andre dele af verden med deres religiøse traditioner. Men hvis man bygger en by fra bunden i den moderne verden, betragter arkitekter ikke længere religion som en central kraft. Jeg ville have dem til at foreslå nye løsninger. Men det kunne ingen af dem! Nogle foreslog skoler, biblioteker eller indkøbscentre — men kun én kunne tilbyde en klar og universel idé.

Den italienske Michele De Lucchi er den eneste arkitekt, der optræder i filmen. Hvad var hans store idé?

I stedet for en katedral eller et indkøbscenter tænkte han på åbent rum — tomt rum — en cirkel, hvor mennesket ikke må komme ind. Aldrig. Det skulle være i centrum af vores byer for at minde os om, at naturen er i centrum af vores eksistens.

Hvad gjorde ham anderledes end de andre arkitekter, du talte med?

Han var den eneste med ydmyghed, som indrømmede, at han skammede sig over at bygge kedelige rektangler i Milano ved at tilføje mere beton til en by, der allerede er i gang med at miste sin sjæl. De andre arkitekter talte om at være bæredygtige og foreslog idéer som grønne facader og balkoner og tagterrasser på bygninger — men strukturerne ville stadig være lavet af beton og metal og koste det samme at producere. Og projekterne var stadig skadelige for naturen trods al det grønne. Ingen syntes at tænke på, at beton er katastrofalt.

Du argumenterer i filmen for, at der mangler skønhed i moderne arkitektur i dag. Hvorfor er det sådan?

Vi lever i en æra med cement, beton og sukker — indeni vores kroppe dræber sukker os på samme måde, som moderne arkitektur ødelægger vores byer. Disse materialer kommer hurtigt og billigt, men vi ser ikke det store billede.

I tusinder af år kendte folk værdien af de ting, de lavede — de skar én stor sten og vidste, at den ville blive stående for evigt. Men nutidens arkitekter kan ikke forestille sig fremtiden. De ved ikke, hvad de skal bygge i byernes centrum, fordi verden ændrer sig så hurtigt. Vi ved ikke, hvilke slags bygninger vi vil få brug for om 20 år, så der er ingen vision.

Også begrebet "hjemland" bliver ikke længere brugt i arkitekturen — hvis man voksede op et smukt sted, husker man dette i sit hjerte, og det man skaber, afspejler dette. Men hvis man blev født et grimt sted, fyldt med triste rektangler, kan man forblive deprimeret for altid. Moderne design kan være katastrofalt for vores mentale sundhed.

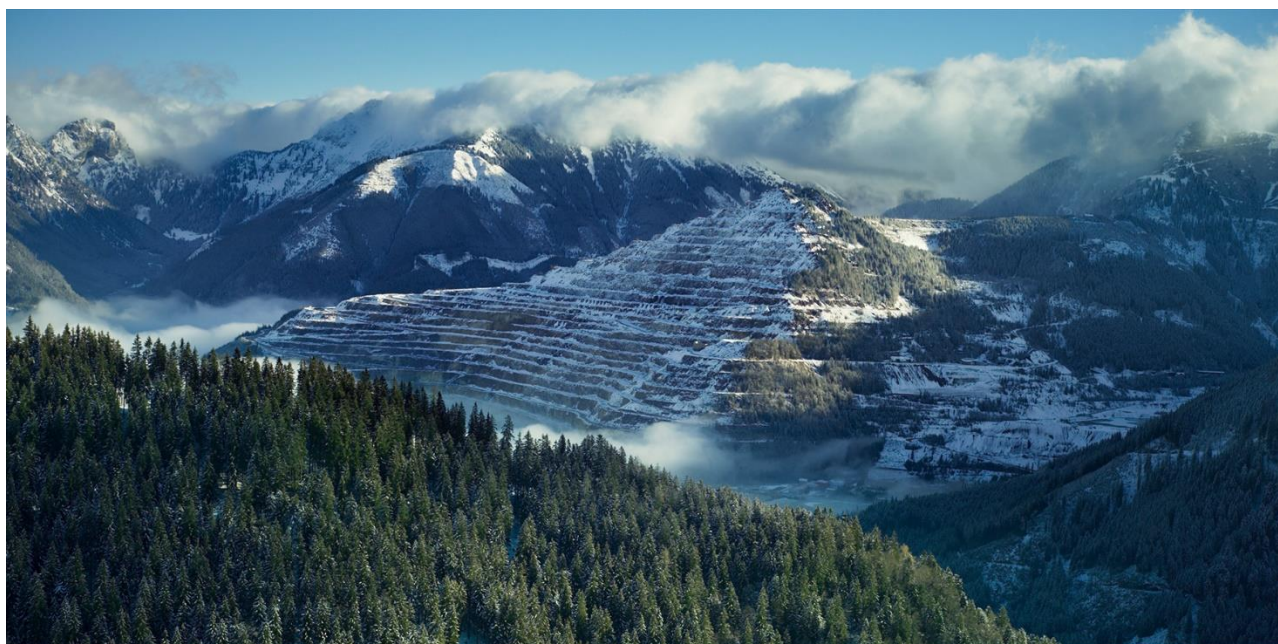
Dette er alarmerende, som filmen antyder gennem billeder af kollapsede bygninger, pulveriseret beton og udhulede bjerge.

I én region alene ødelægger vi 700 bjerge om året bare for at lave cement. Vi forvandler bjerge til cement og bygger bygninger, der i gennemsnit holder i 40 år, og vi laver byer, der kollapse i jordskælv. Og derefter skaber vi bjerge af affald fra resterne af betonbygninger, og cyklussen starter forfra.

Alene i Storbritannien river vi 50.000 bygninger ned om året. I EU og USA er det nogle få hundrede tusinde om året. Hvis FN's forudsigelser er korrekte, vil vi i 2050 have 10 milliarder mennesker på planeten. Hvor skal vi placere alle disse mennesker? Planeten vil ikke kunne klare det, hvis vi fortsætter med at placere betonbygninger overalt. Det kræver at brænde 26 tons kul i timen for at drive en cementfabrik, der kører døgnet rundt. Alene sidste år producerede vi nok cement til at bygge en solid mur én meter tyk og 1.000 meter høj rundt om ækvator.

Den perfekte cirkel i din film symboliserer både et ideal — men antyder også vores undergang. Hvordan kommer vi ud af denne cyklus?

Hovedproblemet stammer fra vores dominerende forhold til naturen. Det, der mangler i vores liv, er respekt for naturen, empati for andre levende væsener og skam over vores egne forkerte handlinger. Hvis vi taler om arkitektur, så skal vi forstå, at arkitekterne ikke selv kan løse problemet med beton. Vi skal mobilisere otte milliarder hjerner og finde en sund erstatning for cement og beton. Vi kan gøre det — vi skal bare se virkeligheden i øjnene. Vi bygger alt med beton, fordi det er hurtigt og nemt, men hvis vi bygger to milliarder nye lejligheder til de næste to milliarder mennesker, der fødes om 20 år, vil vi ødelægge planeten fuldstændigt.

MEDVIRKENDE//

Michele De Lucchi - Arkitekten

Michele De Lucchi er arkitekt. Han designer bygninger, miljøer og objekter. Han har altid forsvaret den humanistiske rolle i de tekniske fag. Han har været en fremtrædende figur inden for avantgardebevægelserne i arkitektur og design siden 1970'erne. Han er en anerkendt professor og underviser ved Politecnico i Milano. I 2000 modtog han titlen "Ufficiale della Repubblica Italiana" fra præsident Azeglio Ciampi. I 2022 blev han hædret med Compasso d'Oro Career Award. Han tegner, maler og skærer modeller i træ. Et udvalg af hans værker udstilles på de vigtigste museer i Italien og rundt om i verden. Han er grundlægger og medlem af AMDL CIRCLE.

CREDITS//

Instruktør, forfatter, klipper: Victor Kossakovsky

Filmfotograf: Ben Bernhard

Komponist: Evgueni Galperine

Lyd, lyddesign: Alexander Dudarev

Klipper: Ainara Vera

Producer: Heino Deckert

Co-producere: Clara Vuillermoz, Estelle Robin You, Charlotte Hailstone

Executive producere: Ben Cotner, Emily Osborne, Adriana Banta, Frank Lehmann, Nick Shumaker

TEKNISKE DETALJER//

Original titel: Architecton

Billedformat: 2:1

Format: DCP

Lyd: 5.1, 7.1, atmos

Produktionsselskaber: Ma.ja.de. Filmproduktions GmbH

Co-produktionsselskaber: Point du Jour - Les Films du Balibari

i co-produktion med ZDF - i samarbejde med Arte

Med støtte fra: Eurimages, DFFF, Mitteldeutsche Medienförderung, Medienboard Berlin-Brandenburg, MEDIA Development (Udviklingsstøtte), FFA - Tysk-Fransk Minitraité (Udviklingsstøtte), Région des Pays de la Loire (Udviklingsstøtte)

Varighed: 94 minutter

Land: Tyskland, Frankrig & USA

År: 2024

Sprog: Italiensk og engelsk

Distributør: Øst for Paradis Filmimport Aps

LANCERES MED STØTTE FRA

Et Kreativt
Europa
MEDIA

